

Ey Kardeşim

– EFTELY@ · 30 Aralık 2013

MEVLANA ŞİİR YARIŞMASI MANSİYON ÖDÜLÜ ALAN ŞİİR...Kardeşim...Biz hep renklerimizi kaybettik
sadır satırVe unuttuk merhametin ne kadar kucak açtığını...Sevginin öpülmeyi beklediğini ,çoğu kezVe
unuttuk insan olmayı...Bir olmak için ayrı kaldığımızı, belkiHer bir portreye saklanmıştı tüm anılarVe
dudaklarına çisil çisil yağmur yağdıUmut ağacınınYaradan'ı Yaradan diye
sevmişSecdeler cennet kılınmışBilmek, birleşmek yolunda el vermişiz kardeşim...Kardeşim...Memleket
adamları ayrı kılmaya çalıştı bizleriGökler kara renge büründü aydınlığın gözlerinde...Özgürlüğümüzün
kentleri tırnak ucuna sığmaya çalıştıKahroldu her ağlayan yaş...Oysa ki kilometreleri aşır
geldikGel zaman git zamanlardaVe biz hikaye olmaya değil gerçek olmaya giderken,Umitsuzluğun
kırbacından kaçan iki kandık...Biz... Aşk adına...Kardeştik...Kardeşim...Pespaye diye kaldık akılsızlığın
ardınaUçurumlar bize imkansız kıldırıldılar, zorakiOysa mütaalamız bütün, avcumuz aşka açıkBirbirimize
kol kanat gerip yaşadık...Şimdi bizi ayıran nedir ki kardeşim?...Söylenecek iki kelamımız kötülükle
doldu?...Bizi iki laf mı kıracaktıKalbimizin beliniHer dem dostluk yaprağımızSararmaya mahkum mu
kardeşim?...Kardeşim... Yazıkların en yüz karası kaldık şimşek aklındaUmrumuzda olmamalıydı,
öğrenemedik lafların kalkanlığını...Ama bizi anan bir Mevlana sesiDuadan titrerdi eller, tırnaklar
yenmiş...Biz Yaradan izniyle kardeş bilindik...Tene tene değil deKalpleri karşı karşıya eyledi...Biz söz...
Güneşe göç bıraktı bizi...Güneş gibi hür, ışık olmayaVe aynı kalmayaAna karnından çıkarcasına...Gel...
Ne olursan ol, yine gel...
Bir duaya muhtaç, bir aşka kör kalırsın
Elleri kırık, kirpikleri ak, saçlardan geri baş kalırcasına
Seni öpen tek seccadenin yumuşak dudağı olur
Ne Dünya kalır geriye, ne de memleket adamlarının tavernaları...
Bizi biz yapan bir Mevlana huzru, bir aşk kalırcasına,
Gel...
Ne olursan ol yine gel...

E F T E L Y A...(Akdenizi cebinde taşıyan kız...)